

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 269/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou JUDr. Annou Lacovou, Pražská 4, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 11 C 379/2009 z 12. decembra 2012 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 2 Co 111/2013 z 21. novembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2014 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“)

sp. zn. 11 C 379/2009 z 12. decembra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“)
a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 111/2013
z 21. novembra 2013 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou doručenou okresnému súdu 22. decembra 2009 domáhala zaplatenia sumy 64 694,30 € s príslušenstvom (ako náhrady škody – ktorá pozostávala zo sumy splátkového úveru v sume 64 494,43 €, nákladov za zhotovenie znaleckého posudku č. 30/2009 v sume 90 € a trov právneho zastúpenia vyplatených na základe rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co 56/2008 zo 7. októbra 2008 v sume 109,87 €) od žalovaného [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaný“) na tom skutkovom základe, že úmyselným protiprávnym konaním žalovaného bol vykonaný právny úkon a na jeho základe ďalšie právne úkony, ktoré všeobecný súd vyhlásil za neplatné a ktorého následkom bola povinnosť sťažovateľky vrátiť [REDAKOVANÉ] 1-izbový byt č. [REDAKOVANÉ] na [REDAKOVANÉ], pričom následkom neplatnosti týchto právnych úkonov vznikla sťažovateľke škoda, ktorú vyčíslila v žalobnom návrhu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 11 C 379/2009 z 12. decembra 2012 žalobu sťažovateľky zamietol a uložil jej povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania.

Proti uvedenému rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o zamietnutí žaloby o zaplatenie sumy 64 584,43 € s príslušenstvom [pozostávajúcej zo splátky úvery a nákladov na zabezpečenie úveru (znalecký posudok)]. V ostatnej časti napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a v rozsahu zrušenia ho vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Sťažovateľka so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku krajského súdu „nemôže súhlasiť, nakoľko“ tento rozsudok je podľa jej názoru „nekomplexný, nesprávny a jeho právny záver je arbitrárny“. Všeobecný súd podľa jej názoru opomenul zohľadniť zásadnú skutočnosť, a to že bola „vlastníčkou bytu na [REDAKOVANÉ], za ktorý zaplatila 400,- Sk (správne má byť 400 000,- Sk, pozn.). Kúpna cena za na nadobudnutie členských a nájomných práv, a teda škoda, sťažovateľke nikdy nikým nebola nahradená a tejto škody sa napadnutý rozsudok ani len okrajovo nedotýka“. Podľa názoru sťažovateľky ak by v dôsledku protiprávneho konania žalovaného

neboli všetky úkony vyhlásené za neplatné, vlastnila by naďalej byt na [REDACTED] [REDACTED] a nevznikli by jej žiadne ďalšie náklady, ktoré musí teraz znášať. Sťažovateľka by teda nemusela „vrátiť svoj byt na [REDACTED] a nemusela čerpať úver na kúpu v poradí druhého bytu na [REDACTED], ktorého splácanie má negatívny dopad na kvalitu života... , nakoľko všetky jej príjmy plynú na splátku úveru, nemusela by hrať trovy súdnych konaní a pod. a len vtedy by jej nevznikla žiadna škoda. Vlastnila by byt na [REDACTED] a nemusela vynaložiť ďalších viac ako 64.000.- € na zabezpečenie ďalšieho bytu.“. Ak by boli napadnuté súdne rozhodnutia správne a konaním žalovaného by jej nevznikla žiadna škoda, tak podľa jej názoru by „bola vlastníčkou dvoch bytov, aj bytu na [REDACTED] aj bytu [REDACTED]“.

Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na to, že aj keď nespôsobila neplatnosť žiadneho právneho úkonu, nekonala v rozpore so subjektívnym právom, ani v jednom zo súdnych konaní nebolo prihliadané na jej práva a nároky z nich plynúce a nedostalo sa jej ochrany. Aj keď riadnym zákonným spôsobom nadobudla vlastníctvo k bytu na [REDACTED] [REDACTED] od vlastníka, „žiadnym svojím konaním nedala príčinu k vzniku neplatnosti právnych úkonov, jedine ona bola v konečnom dôsledku neplatnosťou právnych úkonov postihnutá a jedine jej vznikla konaním žalovaného škoda. Pritom skutok žalovaného, ktorý bol jedinou príčinou vzniku neplatných úkonov, bol trestným súdom posúdený ako úmyselne protiprávny a bol za jeho spáchanie žalovaný aj právoplatne odsúdený, no podľa názoru súdov práve žalovaný nie je povinný znášať následky svojho protiprávneho konania. Sťažovateľka zastáva názor, že v danom prípade sú splnené všetky predpoklady stanovené v § 42 OZ k tomu, aby jej vzniknutú škodu žalovaný nahradil.“.

Sťažovateľka je presvedčená, že konajúce súdy sa nevysporiadali so skutkovou a právne relevantnou argumentáciou adekvátne, a tým porušili jej v sťažnosti označené práva.

Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezhom:

1. *Základné právo sťažovateľky [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/111/2013-135 zo dňa 21. 11. 2013 a rozsudkom Okresného súdu Košice I. sp. zn. 11 C/379/2009-103 zo dňa 12. 12. 2012 porušené bolo.*

2. *Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 Co/111/2013-135 zo dňa 21. 11. 2013 a rozsudok Okresného súdu Košice I sp. zn. 11 C/379/2009-103 zo dňa 12. 12. 2012 sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.*

3. *Krajský súd v Košiciach je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľke vo výške 5.000,- €... .*

4. *Okresný súd Košice I je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 5.000,- €... .*

5. *Krajský súd v Košiciach je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 276,08 €... .“*

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 768/2014).

1. K napadnutému rozsudku okresného súdu

Z obsahu sťažnosti (a k nej pripojených písomností) vyplýva, že sťažovateľka proti napadnutému rozsudku okresného súdu podala riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Ústavný súd preto nemá právomoc na konanie o sťažnosti v časti, v ktorej sa namieta porušenie práv sťažovateľky predmetným rozhodnutím okresného súdu.

V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom.

Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrana tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozsudku bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok, čo sťažovateľka aj využila. Označený rozsudok okresného súdu bol teda predmetom súdneho prieskumu krajským súdom. S prihliadnutím na to bolo preto potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K napadnutému rozsudku krajského súdu

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre poukazuje na to, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho úlohou

pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je limitovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve.

Z toho vyplýva, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení tohto právneho predpisu, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v mediách a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu.

Sťažovateľkina argumentácia sa vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu obmedzila iba na tvrdenie, že odvolací súd (resp. konajúce súdy) sa „nevysporiadali so skutkovou a právne relevantnou argumentáciou adekvátne“.

V nadväznosti na uvedené sa ústavný súd ďalej zaoberal posúdením obsahu napadnutého rozsudku z uvedených hľadísk.

Krajský súd prerokoval odvolanie sťažovateľky v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a napadnutý rozsudok okresného súdu v časti, v ktorej bola žaloba o zaplatenie sumy 64 584,43 € s prísl. zamietnutá, podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd ďalej uviedol, že z obsahu odvolania sťažovateľky vyplýva, i keď to výslovne neuvádza, „že svoje odôvodňuje odvolacím dôvodom podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p., t. j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd použil na správne zistený skutkový stav nesprávny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil, prípadne vtedy, ak zo skutočností dostatočne preukázaných vyvodil nesprávne právne závery.“

Krajský súd dospel k záveru, že uplatnený odvolací dôvod nie je daný, pretože „vo vzťahu k uplatneniu nároku na náhradu škody súvisiaceho so zabezpečením iného bytu žalobkyňou súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, použil správny právny predpis, správne ho aplikoval a správne ho aj vyložil“.

V danom prípade rozhodujúcou otázkou pre posúdenie, či nárok na náhradu škody sťažovateľkou je (ne)dôvodný, bolo podľa názoru krajského súdu zistenie, „či sú splnené všetky štyri základné predpoklady zodpovednosti za náhradu škody, ako to správne skonštatoval aj súd prvého stupňa, a to porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Pokiaľ, čo i len jeden zo základných predpokladov nie je splnený, nie sú splnené podmienky pre priznanie náhrady škody.“.

Pod pojmom škody krajský súd rozumel „ujmu, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a ktorá je objektívne vyjadriteľná peniazmi, ako všeobecným ekvivalentom“. Príčinná súvislosť ako jedna zo zákonných požiadaviek vzniku zodpovednosti za škodu podľa krajského súdu znamená, „že medzi protiprávnym úkonom a vznikom škody musí byť vzťah a príčiny a následku. Uskutočnený úkon je protiprávny vtedy, ak v súvislosti s ním došlo k porušeniu právnej povinnosti, ktorá vyplýva zo všeobecne záväzných právnych predpisov a iných noriem, ktoré mal škodca zachovávať, zo zmlúv alebo iných právnych úkonov, príp. i z porušenia ust. § 415 OZ. Pre splnenie podmienok zodpovednosti nie je rozhodujúce, či škoda bola spôsobená úmyselne, alebo z nedbanlivosti.“.

Ako ďalej uviedol krajský súd, v danom prípade sťažovateľka za škodu považuje „výšku úveru, vrátane príslušenstva a nákladov na zabezpečenie tohto úveru, v súvislosti s kúpou iného bytu, ktorý si bola nútená zadovážiť, keďže byt, ktorý nadobudla neplatným právnym úkonom bola povinná vrátiť vlastníčkovi bytu“. Krajský súd sa stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že „v danom prípade výška týchto nákladov nepredstavuje u žalobkyni škodu vo vzťahu k žalobcovi v súvislosti s jeho protiprávnou činnosťou, za ktorú bol rozsudkom uznaný vinným zo spáchania trestného činu“. Krajský súd potreboval na tomto mieste zdôrazniť, že sťažovateľka „je vlastníčkou bytu, ktorý nadobudla z finančných

prostriedkov získaných predmetným úverom, teda nemožno konštatovať, že došlo u nej v tejto súvislosti k ujme, ktorá nastala v majetkovej sfére. V danom prípade sa totiž hodnota úveru pretavila do hodnoty bytu, ktorého v súčasnej dobe je vlastníčkou.“

Krajský súd sa takisto stotožnil so záverom súdu prvého stupňa, že *„v danom prípade nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou, keďže ako už bolo vyššie uvedené žalobkyňa nepreukázala vznik škody“*.

Krajský súd sa síce nestotožnil plne so závermi súdu prvého stupňa v súvislosti s porušením právnej povinnosti a zavinením. Uvedená skutočnosť však podľa jeho názoru nemala vplyv na správnosť záveru súdu prvého stupňa o tom, že *„v danom prípade nebola splnená podmienka pre priznanie náhrady škody žalobkyňi, pretože ako už bolo vyššie uvedené pre splnenie podmienok na náhradu škody sa vyžaduje splnenie všetkých štyroch vyššie uvádzaných základných predpokladov, čo v danom prípade preukázané jednoznačným spôsobom nebolo“*.

V tej časti rozsudku okresného súdu, s ktorou sa krajský súd stotožnil, sa uvádza, že žalovaný bol síce v trestnom konaní *„odsúdený, avšak poškodeným v uvedenom konaní bol [REDAKOVANÉ], ktorý bol následne odkázaný na občianskoprávne konanie. Z uvedeného teda vyplýva, že žalovaný sa nedopustil žiadneho trestného činu vo vzťahu ku žalobkyňi. Žalobkyňa podala síce na žalovaného trestné oznámenie z titulu, že bol spáchaný trestný čin, avšak orgány činné v trestnom konaní trestné oznámenie žalobkyne uznesením odložili. Ďalej poukazuje aj na to že žalovaný nebol v žiadnom právnom vzťahu so žalobkyňou, resp. s ňou neuzatvoril žiadny právny úkon. Neplatný právny úkon, dohodu o prevode členských práv v bytovom družstve bol uzatvorený medzi prevodcom [REDAKOVANÉ] a žalobkyňou ako nadobúdatelkou.*

Z pripojených listinných dokladov a rozsudkov bolo zistené, že prevodca na žalobkyňu previedol viac práv než sám mal, keďže aj tento nadobudol členské práva na základe neplatného právneho úkonu. [REDAKOVANÉ] ako prevodca pri uzatváraní kúpnej zmluvy vychádzal z predpokladu, že je riadnym držiteľom práv. Žalovaný bol v právnom vzťahu výlučne s [REDAKOVANÉ], ktorej dňa 15. 8. 2001 previedol členské práva

a povinnosti v bytovom družstve. Právny úkon – dohoda o prevode vlastníctva družstevného bytu bol uzatvorený medzi prevodcom [REDACTED] a žalobkyňou ako nadobúdatelkou. Žalovaný nebol účastníkom ani tohto právneho úkonu. Žalovaný teda nenesie zodpovednosť za neplatnosť právnych úkonov, ktorých nebol účastníkom. Právne úkony sú prejavom vôle osôb, ktoré tento právny úkon robia. Žalovaný nemal žiadnu možnosť ovplyvniť prejavy vôle účastníkov uvedených neplatných právnych úkonov.

Žalobkyňa si škodu vyčíslila vo výške 64.694,30 €, pričom táto pozostávala z úveru, ktorý si zobrala, platby spojené s úverom, platba za vypracovaný znalecký posudok a trovy konania, ktoré musela vyplatiť advokátke. Z vykonaného dokazovania nebolo zistené, že by došlo k zmenšeniu majetku žalobkyňi, nakoľko táto nadobudla do svojho vlastníctva byt.

V ďalšom žalobkyňa nepreukázala žiadnu príčinnú súvislosť medzi tým, že žalovaný spáchal trestný čin voči poškodenému [REDACTED], medzi určením neplatnosti právnych úkonov súdom a medzi následkom spočívajúcim v tom, že si kúpila byt. “.

Ústavný súd stabilne judikuje, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne (napr. I. ÚS 24/00, III. ÚS 53/02, IV. ÚS 181/04).

Ústavný súd nezistil, že by napadnutý rozsudok krajského súdu bol arbitrárny a nebol náležite zdôvodnený, preto nemá príčinu zasahovať do sféry pôsobnosti krajského súdu (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04). Krajský súd (v spojení so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozsudku okresného súdu sp. zn. 11 C 379/2009 z 12. decembra 2012) sa podľa názoru ústavného súdu ústavne konformným spôsobom vysporiadal s námietkami sťažovateľky (identickými s námietkami obsiahnutými v sťažnosti podanej ústavnému súdu, pozn.), čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej.

Preskúmaním danej veci ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd neuprel sťažovateľke možnosť domáhať sa zákonom ustanoveným spôsobom a postupom jej práv pred ním, v jej veci konal a včas rozhodol. Právne závery krajského súdu sú ústavne

akceptovateľným spôsobom v zmysle § 157 ods. 2 OSP zdôvodnené, pričom krajský súd aplikáciou relevantných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov (Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka) rozhodol v súlade s požiadavkami ústavnej ochrany vyplývajúcej z právnej úpravy práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojim vlastným. V konečnom dôsledku ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému rozsudku krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, keďže medzi týmto rozsudkom krajského súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť na to, aby na ich základe ústavný súd mohol vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2015